

לקחה האנפה את הדג הזקן על גבה והביאה אותו לאגם
מלא מים. "ראה כמה שקריר ומוצלל ומלא מים האגם
הזה" אמרה.

"נכון" אמר הדג "החזירי אותי לאגם הקטן ואספר לכולם."
וכך הם חזרו והדג הזקן סיפר לכולם על האגם המלא מים
קרירים.

הסרטן והאנפה

בשנת בצורת אחת, כשגשמים כמעט ולא ירדו, סבלו מאוד
כל החיות מחוסר מים. אך הדגים סבלו מכך במיוחד.
באגם אחד, מלא דגים, פני המים היו באמת נמוכים מאוד.
על שפת האגם עמדה אנפה והתבוננה בדגים.
"מה מעשיך?" שאל דגיג קטן את האנפה.
"אני חושבת עליכם, הדגים. האגם כמעט יבש לגמרי. מה
תעשו עכשיו?"

והיא המשיכה: "דווקא חשבתי שאוכל לעזור לכם. אני
מכירה אגם אחר בקרבה, שם בתוך החורשה, והוא מלא
מים."

"אני מודיע שאת האנפה הראשונה שמוכנה לעזור לדגים"
אמר הדגיג.

"זה יתכן" ענתה האנפה "אבל אני מוכנה להעביר אתכם
על גבי מהאגם היבש כמעט אל זה מלא מים, מזון וצל
נעים."

"אני לא מאמין שיש אגם כזה" אמר הדגיג "את בוודאי
רוצה לאכול אותנו אחד, אחד."

"אם אינך מאמין" אמרה האנפה "תקרא לדג אחר שמוכן
לבוא איתי ולראות. אני אראה לו את המים ואחזיר אותו
הנה כדי שישפר לכולם."

שמע זאת דג זקן אחד ואמר: "אני מוכן להסתכן. עדיף לי
זאת מאשר להתייבש כאן."

"כן" ענתה האנפה "רד עכשיו כי גם אתך אני רוצה לאכול, ושריוןך יצטרף לעצמות הדגים." והיא הורידה את צווארה נמוך לארץ, כדי שהסרטן ירד. אך הוא אחז את צווארה

חזק בצבתו וחנק אותה. "עכשיו גם העצמות שלך, הבוגדת, ישארו כאן, במקום השריון שלי" אמר הסרטן.

הדגים החליטו לנצל את השרות שהציעה להם האנפה. ואז היא לקחה דג אחד, שמה על גבה והלכה איתו, אך לא לאגם השני אלא לחורשה מרוחקת ושם הורידה אותו ואכלה.

ואז חזרה לקחת דג שני, שגם אותו הביאה לחורשה ואכלה.

כך עשתה שוב ושוב עד שאכלה את כל הדגים שבאגם. אחרי ימים אחדים היא חזרה לאגם הקטן אך כבר לא מצא בו דגים, ורק סרטן קטן אחד ששכב על הקרקעית היבשה.

"סרטן, סרטן" אמרה "האם תרצה שאביא גם אתך אל האגם המלא מים, לשם הבאתי את כל הדגים?" "אך איך תביאי אותי?" שאל הסרטן.

"פשוט, כמו שלקחתי את הדגים. אושיב אתך על גבי." "לא, תודה" ענה הסרטן "אני מפחד שכך אוכל לפול מגבך. אילו יכולתי להחזיק בצווארך בצבת שלי, הייתי הולך איתך."

הדבר לא מצא חן בעיני האנפה כי ידעה שסרטן יכול לאחוז בצבתות בחוזק רב. אך היא הייתה כבר מאוד רעבה והסכימה.

עלה הסרטן על צווארה של האנפה והם יצאו לדרך. אך כשהגיעו למקום בו אכלה האנפה את הדגים היא אמרה: "מכאן תוכל כבר ללכת לבדך. עזוב את צווארי ורד." "אינני רואה כל אגם" אמר הסרטן "הדבר היחידי שנראה כאן זה ערימת עצמות של דגים. זה מה שנשאר מכל הדגים שהיו באגם?"